

Vazgeçme

* Koruyucu Aile Yanındaki Bir Çocuğumuz

Neşe ablam “Duygularını ve deneyimlerini yazarak başkalarıyla paylaşmayı ister misin?” demişti. Ama bir türlü yazamamıştım, derslerden ve nereden başlayacağımı bilemediğimden. Şu anda Antalya’dayım gerçekten çok güzel bir şehir. Denize karşı oturdum, belki manzaranın güzelliği yazmama yardımcı olur diye. Çünkü yazmak gerçekten çok zor. Ama İNSANLARIN VE KURUMLARIN bizleri anlaması için elimden geleni yapmaya çalışacağım. .

Duyduğum kadarıyla biyolojik ailem ben küçükken boşanmışlar ve ben annemde kalmışım. Aslında sadece ben değil benimle birlikte üç kardeşim daha. Annem, “daha sonra alacağım” diyerek bizleri bir komşuya bırakmış ve sonra da almamış. Fark ettiyseniz sözüme duyduğum kadarıyla diye başladım. Bir insana en zor gelen şey geçmişini bilmemesi, ne olduğunu, kimin kanını taşıdığını bilmemesi... İnsan kızıyor. Her şeye, her kese isyan etmek istiyor. Kendi yaşatlarının tokasını veya kıyafetlerini kıskanacağına onun ailesini kıskanıyor.

Ama sonraları yaşadıkça bazı şeylerin, bunların hiç birinin benim suçum olmadığını anladım. Beni bana küstüren aslında onlarmış. Ben her seferinde kendime hep şu soruyu sordum: “Neden ben?”. Cevabı yok ve olmayacak da. İşte bunu anladığın zaman kaderi öğreniyorsun. Hayat sana birçok şey öğretir. Kimisi bunu ailesi yanındayken, kimisi de yalnızken öğrenir. Ve ben oradaki çocuklar ve kendi adıma şunu biliyorum ki, hayatın bize öğrettiği şeyleri düz bir yolda öğrenmedik. O yolların bazıları engebeli, bazıları da bataklıktı... Ben de sadece iki şansım olduğunu düşünmüştüm. Ya kötü bir hayatım olacak, ya da belki bir hayatım bile olmayacaktı. Ama sevginin bana öğrettiği en güzel şey üçüncü bir yoldu. “SEVGİNİN YOLU”. Ben bunu

zor keşfedenlerdenim. Keşfedene kadar belki yapmadığım şey kalmadı. Evden bile kaçtım. Her seferinde korkum yeniden yuvaya bırakılmaktı. Koruyucu ailemi çok üzdüm. Her şeyimle onları hırpaladım. Ama onlar vazgeçmedi benden. Bir an olsun vazgeçmediler. Böylece sevginin yolunun vazgeçmemekten geçtiğini öğrendim. Demek ki benden de vazgeçmeyenler vardı hayatta. Çocuklar büyürken duygusuz, yalnızca görev yapan görevli kadınlara “anne” diyorlardı. Nasıl derler böyle bir şeyi diye düşündüm. Anne, çok kutsal bir kelimedir. Sadece Anne olmayı başaranlara verilen cennetten çıkmış bir isimdir. Bu sözcük bu kadar basite indirgenemez.

Şimdi düşünüyorum da orada bir sürü çocuk var ve ben ailemin yanındayım. Gerçekten gerçek dediğim, beni seven bir ailenin yanında.

Birileri sizden bu kadar çabuk vazgeçiyorsa siz onlardan neden vazgeçmeyesiniz ki. Hatta bu gerçek aileniz bile olsa.

Bana asıl değer verene değer vermeyi öğrendim. Doğurmanın bir marifet olmadığını, sadece üstünde emek harcadığın bir şeyin kıymeti olduğunu öğrendim.

Kimisine vermese de Tanrı bana dört yapraklı bir yonca sundu önüme. Bu dört yaprak; Anne, Baba, Ev ve en önemlisi Sevgiydi. Belki sevgiden de öte aşktı. Biz üç kişi birbirimize aşık olduk. Her şeyimizle birbirimiz kabul ettik ve yeni bir hayata başladık.

UMARIM TANRI ORADA BULUNAN HER SEVGİYE AÇ ÇOCUKLARA DA DÖRT YAPRAKLI BİR YONCA SUNAR.

TEŞEKKÜR EDERİM

